

◀ Na Smrku, nejvyšší tisícovce české části Jizerských hor, zleva náčelník akce Jan Matouš, Iva Zemlerová, Pavel Musil, Radka Tkáčiková a Julius Krupčík

Jizerské tisícovky s novým rekordem

Letošní lyžařsko-turistická akce *Jizerské tisícovky* proběhla oficiálně v sobotu 21. ledna, ale pokračovala i v dalších termínech. Pořadatelé tradiční jízdy po 14 českých vrcholech s nadmořskou výškou nad 1 000 m drželi v minulých ročnících vždy jeden pevný termín, ale vzhledem k náročnosti akce nabídli zájemcům možnost, aby si družstva zvolila svůj den podle kvality sněhu a počasí. Po zdolání „svých“ tisícovek během jednoho dne mohli poslat informaci na adresu zakladatele akce Josefa Joe Kuny z Tanvaldu a poté obdrželi odznaky a diplomy. Stejně jako dříve nebylo nutné projet všemi 14 kontrolami a v propozicích zaskvětila výzva: **Vyrazte si alespoň na jeden z vrcholů! Nikdo nemohl předpokládat, že se najdou tací, co ji uchopí naopak a vyrazí na úplně všechny tisícovky v pohorí.**

S předstihem jednoho týdne rozvezl Jakub Bejvl s rodinou vrcholové kontroly, takže jako důkaz o zdolání tisícovky stačil list papíru, na který se „přetisklo“ razítko. Nepotřebovali ho účastníci s přístroji GPS, kteří dokázali poslat pořadatelům svoji trasu i s časovými údaji.

V oficiální den akce, kdy v Jizerkách napadla spousta nového sněhu, teplota klesla na -2°C , dohlednost byla půl kilometru a odpoledne provázelo akterné nové sněžení se silným větrem, se jí zúčastnilo 39 lyžařů, z nichž nejzdálenějším byl Radek Dlouhý z Teplic. Pouze tři družstva projela přes 14 vrcholů: Jakub Bejvl s Davidem Nejedlem, Jan Pěkný, Petr a Michal Fořtíkoví a také Zdeněk Skořepa, Břěta a Matěj Skrbkovi.

Týden poté za ideálních sněhových podmínek s třeskutým mrazem navštívili čtrnáctku tisícovek členové HO RAČ: Jan Šabata, Jiřina Krauskopfová, Zdeněk Sedláček, Tom Hájek, Mikuláš Horký, Jan Kábrt a Dalibor Gut. Vedle nich také Iva Zemlerová, Radka Tkáčiková, Jan Matouš, Pavel Musil a Julius Kupčík, ovšem ti nejdříve projeli 14 vrcholů na polské části Jizerek a poté přidali 14 na té české (poslední dva jmenovaní jich z 28 pokořili 20). I v pozdějších termínech atakovali tisícovky další lyžaři, do 24. února jich bylo 87, nejvíce bylo zdoláno jen sedm vrcholů.

Jizerské tisícovky se tedy tradičně po 31. vydařily, ale až ten letošní ročník přinesl jeden absolutní rekord.

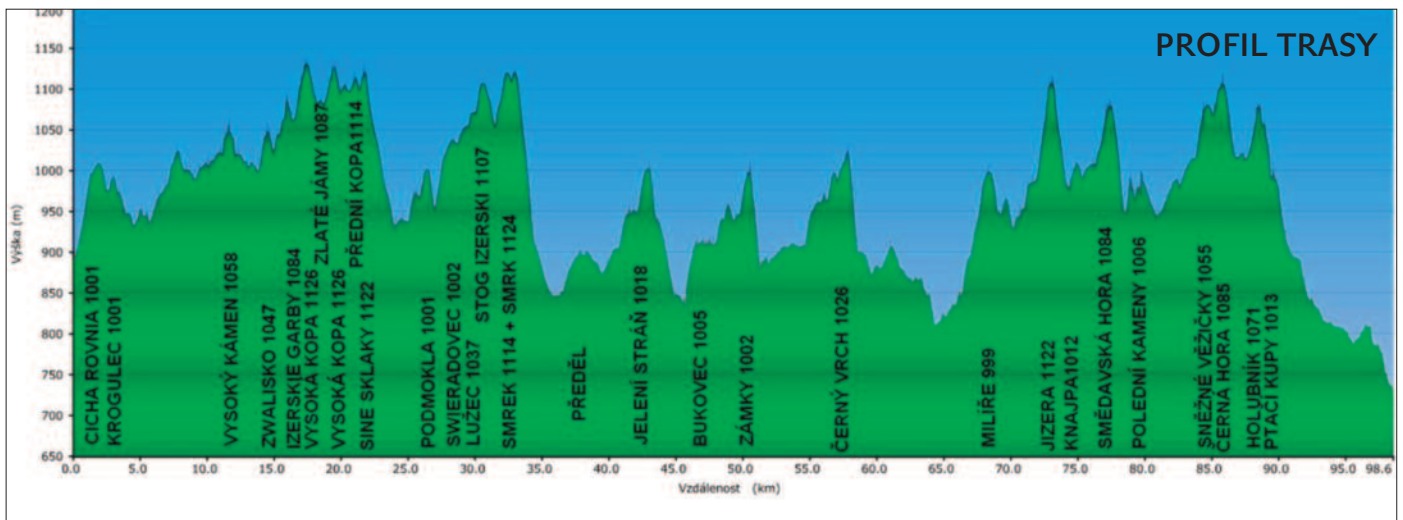
28 TISÍCOVEK ZA JEDEN DEN

Zřejmě dosud nikdo nestal během jediného zimního dne na všech 28 tisícovkách české a polské části Jizerských hor. Takový bláznivý nápad se prý zrodil díky knížce *Tisícovky Jizerských hor*, kterou vydal Jizersko-ještědský horský spolek v roce 2007 a kde jsou všechny tyto hory popsány. Tedy s výjimkou vrchu Milíř, neboť ten byl přeměřen teprve po vydání knihy.

Ideální zimní trasa, propojující všechny tisícovky, se vešla do 100 km. Připravil ji Honza Matouš, oslovil své známé a utvořil skupinku z Jablonce nad Nisou; ve věku okolo padesáti let ji tvořili Iva Zemlerová, Jan Matouš, Pavel Musil, Julius Krupčík a o deset let mladší Radka Tkáčiková. Pětice absolvovala celou trasu dlouhou 98,1 km s převýšením 2 165 m v neděli 29. ledna za slunečného bezvětřného počasí s prachovým sněhem na modrý extráček při teplotách -4 až -9°C v čase 14:53 hodin, z toho 12:56 h byl aktivní běh. O tom, jak vše probíhalo, a o svých zážitcích z tohoto mimořádného výkonu vypráví Iva Zemlerová.

Neděli 29. ledna jsme zvolili záměrně, aby nám Poláci prošlápli Vysoký hřbet, což se podařilo. V 5.00 vyjíždíme autem z Jablonce nad Nisou, v Harrachově nabíráme kolegu Honzy, jehož úkolem je odvézt auto zpět. V 5.55 hodin jsme vyjížděli z Jakušic; Cichu Równiu a Krogulec jsme po upravených trasách absolvovali ještě za tmy. Svítání nás zastihlo na Vysokém kameni, byl z něj úchvatný rozhled, ale dlouho jsme se nezdržovali kocháním a pádili dál. Celou cestu po Vysokém hřbetu až na Polanu Izerskou jsme nepotkali živáčka. Jeli jsme liduprázdnými horami v jiskřivém prašanu. Lidskou přítomnost prozrazovala jen prošláplá stopa. Ovšem na Vysoké kopě a Zlaté jámě už jakákoliv známka lidské přítomnosti chyběla a my projížděli panenským sněhem jen ve špalíru bíle obalených smrků. A ta panorama a ta dohlednost, no prostě nádhera. Na vrcholu Sine Skalki je Radka panoramaty uchváćena moc dlouho, ve sjezdu jí mizíme z očí, na křižovatce neví kudy a nechává se zlákat lépe prošláplou, ale špatnou odbočkou. Naštěstí jí přišlo divné, že by trasa po tisícovkách vedla dolů do údolí, telefonem se nechala navést zpět do správných nadmořských výšek a sprinterskou vložkou nás zase dohnala.

Pěkný byl (v létě problematický) přejezd ze Stogu na Smrk. Tam se to tedy výletníky už jen hemžilo. Na Smrku jsme stanuli těsně po 11 hodině. A teď nás teprve čekaly ty naše pravé české tisícovky. V této chvíli GPS jasně ukazovala, že náš průměrný pohyb vpřed je pouhých 6,3 km/h a že předpokládáme správně, že se to za světla stihnout nedá. Sjezd ze Smrku byl luxusní, v peřinkách prašanu jsme to křižovali kolem Nebeského žebříku, jen se nám od běžek prášilo. Za poledního slunce jsme přešli Střední hřbet na Jelení stráň. Na Jizerce v Pyramidě jsme si za sloužili občerstvení, za 20 min., které nám náčelník na odpočinek dopřál, jsme do sebe stihli nahrnout trochu polívky a nějaké tekutiny a šup, šup zpět do stopy! Na Bukovec jsme nemuseli, kontrolní razítko je na úpatí v lomu, teda „vrchol“ zadarmo. Hodně jsme bojovali s výstupem na Zámky, zde jsme udělali snad jedinou chybu, že jsme se nevrátili po vlastních stopách zpět do sedla, ale spouštěli jsme se nesjízdným balvanitým terénem na Knížecí a zbytečně ztráceli výšku. Pak nás čekal kousek po upravených stopách zpět na Vlašský hřbet, kterým jsme projeli k Černému vrchu, odměnou nám je opět

nádherný sjezd prašánkem ke Kůrovci. Milíře chceme dobýt od Mariánskohorských bud. Zde to přestává být zábava a začíná to být boj se sebou samým. Pavel a Julia jsou rozumní a sjíždějí do Josefáče. My ostatní nerozumní pokračujeme. Já jsem zcela nerozumně prohlásila, že když jsem dojela až sem, tak to přeci nevzdám a dojedu to, i kdybych měla chcípnout. Ani ve snu nikoho nenapadlo, že nás v této chvíli čeká ještě dalších 6 hodin jízdy. Přejeli jsme Milíře a šero nás zastihlo na Jizerce. Zbytek jsme absolvovali jen za svitu bledé lúny a čelovek. Cestou na Smědavskou horu toho začínáme mít plné zuby, navíc začíná foukat, stopy jsou zaváté, slápe se si svou a vrchol dohledáváme s pomocí GPS. Na Poledních kamenech trochu chytám nerva, údajná zkratka od sněžnic, po které jsem teda fakt jet nechtěla, vede do kopce dost podezřelým směrem a k tomu se na ní ještě strašně boří hůlky. Ale co si tam nestříhnout ještě jeden skišpás, přece nepojedeme po pohodlné prošláplé stopě, že jo.

Další zásadní krize je na Rozmezí, kdy se do vyčerpaných těl snažíme dostat nějakou potravu a tekutiny, ovšem protestující organizmy se začnou bránit a scvrklé žaludky odmítají cokoli přijmout. Nevím, jak ostatním, ale mně je blbě. Na Sněžných věžičkách Radka a Honza něco kutí (Honza se snaží pozřít zmrzlý chleba, zatímco Radka se krčí v bobku za smrčkem), a tak jedu pomalu napřed. Černočernou tmou postupuji na Černou horu, kde mě dvě světýlka zase dojedou; no hlavně, aby mi neujeli. Do sedla Holubníku je v pohodě, ale pak je tam krkolomný terén, kde se v létě skály překonávají po žebřících. Chabě protestuji, že to nesjedu, prohlášení „neboj, teď to bude zapadané sněhem“, mě moc neuklidnilo. S nějakým neohrabaným pádem jsem se nakonec na Ptací kupy dostala. Ještě poslední fotka u oranžového pytlíku s razítkem a hurá dolů kolem posledních smrčků k magistrále. Máme to tak tak k poslednímu autobusu, vypadá to, že ho spíš ne-

stihneme, a tak nejméně 5 minut manipulují s promrzlým mobilem, abych zajistila odvoz z Bedřichova. Do Bedřichova přijíždíme ve 20:42. Vojsa s autem na nás čekal, ale kroutil hlavou a říkal, že jsme taky mohli trochu máknout a autobus stihnout, vždyť právě odjel. Kdybych se na rozehrávání telefonu vyprdlala, tak bychom ho opravdu stihli. Jsme totálně hotoví, ale celkem spokojeni, že jsme to dokázali. Nejsem moc přesvědčená, že bych si dala repete, leda s přespáním na Jizerce.

Je třeba ještě dodat, že skupinka skutečně nebyvalý přejezd bez speciální přípravy, všichni jen hodně a rádi jezdí na běžkách a Jizerky dobře znají. Je tak pravděpodobné, že svým extrémním výkonem položili základní kámen jakéhosi neoficiálního klání... Uvidíme, zda se v budoucnu najde nějaká další „bláznivá“ parta, která se pokusí nastavený primární čas zkrátit.

Pavel D. Vinklát

